

на християнския архипастир, се провежда събрание на сливенци. Те заседават по искане на депутата в Областното събрание на Източна Румелия Петър х.Димитров. Той чака от тях инструкции „като какви интереси на страната и именно от града да запазва и да разисква”.¹⁰ Българи, турци, евреи и арменци дискутират тогава значими, не само за Сливен, проблеми: за поземления данък, за изработване на градоустройствен план, за увеличение на милицията, за необходимостта през Сливен непременно да мине железница, защото е търговски и фабричен център и др.

След Берлинското проклятие от 1878 г. отстояването на българския характер на Източна Румелия, възстановяването на държавната и духовна цялост на народа е основна водеща мисия в дейността на първия сливенски митрополит. Екзархията, при създалата се сложна обстановка, се ориентира към съвети за умереност, зачитане постановленията на Берлинския договор и държи да не се извършва насилствена промяна на положението. На 1 септември 1878 г. екзарх Йосиф се обръща към митрополитите на двете източнорумелийски епархии – Пловдивската и Сливенската, да подпишат меморандум, в който дипломатично да подчертаят, че единствената възможност за нормализиране на положението е съединението на Източна Румелия и Княжеството. От предходния месец се събират подписи и под друг меморандум против решенията на Берлинския конгрес. Двата меморандума са връчени след това на посланиците на Великите сили в Цариград и на Европейската комисия, която заседава в Пловдив.¹¹ Вън от съмнение е позицията на Серафим Сливенски. Едно потвърждение откриваме в дневника на екзарх Йосиф. Той записва на 3 ноември 1880 г., че е получил телеграма от Сливенския митрополит, че „подкрепя протеста ми от 22 до Камарата”.¹² На 22 октомври 1880 г. Народното събрание в Княжество България обсъжда законопроект за „Църковното управление в Княжеството”, който не е одобрен от Св.Синод. Екзархът, „като блюстител на правдините на Българската църква”, изпраща протестно писмо до Петко Р. Славеиков, председател на НС. Безспорно, митрополит Серафим проявява съпричастност към църковните проблеми във всички епархии в Българската екзархия, за да бъдат осигурени правата на българската народност.

Съхранил възрожденския опит, ориентиран към отстояване на българщината, Сливенският митрополит Серафим открива смисъла на гражданските инициативи и доброволни обединения с културни, просветни и благотворителни цели като нещо необходимо за следосвобожденското общество. Той влага много усилия и време, подпомагайки подобни структури